

ZINU, VARU, DARU #5 09.2008.

“Un laba diena Tev. Un laba arī man. Un rīts tā pat. Un viss, viss labs... „Tā lielākais vairums no mums skan un jūtas, jo ir taču visskaistākais, vissiltākais gadalaiks – vasara.”

Vasara- tā pirmām kārtām ir atpūta, kad vairs nav tik aktuāla celšanās agros rītos kad saulītes sildīti un lutināti varam ilgāk uzturēties ārā, kad var laiski pazvilnēt ezera krastā. Dažbrīd izskan viedoklis: vasara – ta ir bezdarbība. Nepiekrītu nemaz. Vai vasarā nekas nenotiek? Nu nē! Št gada vasara noteikti trauksmaina un saspringta ir bijusi tiem 9. un 12. klasei. Ir pagājis skaistais izlaidumu laiks, apnicīgā centralizēto eksāmenu gaidīšana, Latvijas augstskolu durvju vēršana. Kā spilgts notikums daudziem jauniešiem bija piedalīšanās Dziesmu un deju svētkos. Lai nopirktu kāroto mantu ir vajadzīga nauda. To var dabūt tikai nopelnot. Tāpēc daudzi no jauniešiem atpūtu vasarā ir mēģinājuši savienot ar darbu.

Krītošie sulīgie āboli un bumbieri atgādina, ka ir jau augusts. Vēl ir iespēja „pabarot savu dvēseli” , dodoties svētceļojumā uz Aglonu, vai arī nežēlot savas emocijas, skatoties Olimpiskās spēles Pekinā vai tepat līdzī just mūsu futbola komandai.

Vasaras avīzītes izdevums ir klāt! Paņem, atver un lasi! Pārdomā, vai arī Tava vasara ir bijusi tikpat interesanta.

„Un, lai tev diena laba šī. Un nakts, un rīts. Un viss, viss labs...” Ar gaišām, pozitīvam domām izdzīvosim vasaru.

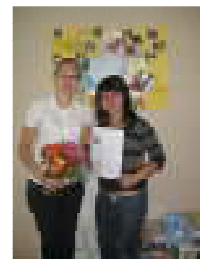
~ Kintija Cīrse ~

Zinu, Varu, Daru gada jubileja!!!

Te mēs esam, gadu veci avīžnieki....Jaunām idejām pilni, radoši, aktīvi, pozitīvi, paliekoši.....

Kopā sanācām un nosvinējām avīzītes gadiņu, apsvērām nākotnes plānus, jaunās idejas un jaunus avīžniekus....☺☺☺☺

Izdziedājām un izdejojām XXIV Vispārējos dziesmu un XIV deju svētkus.

Jau vairāk kā mēnesis ir pagājis, bet aizvien daudzi no mums ir ierauti atmiņu virpulī par Dziesmu un deju svētkiem. Tur tika aizvadīta brīnišķīga nedēļa. Mūsu kolektīva dalībnieki brauca uz Dziesmu svētkiem, savā ziņā, ar vienādam sajūtām – kā ilgi gaidītu, saņemot balvu par 4 gadu ieguldītu darbu, bet jāsecina, ka katram dalībniekam šīs izjūtas ir savādākas, jo dažiem tie bija pirmie Dziesmu svētki, bet dažiem – kārtējie. Varbūt pēdējie šāda kolektīva sastāvā. Ja tagad kāds man svētki, es droši varētu teikt kolosāls piedzīvojums, kas gūsti neaprstāmu sajūtu esot tur un darot to, lepoties, ka mūsu pagastam šajā kolektīvā. Mūs vieno viens krāsains dzijas māsas, draugi un esam pašlaik ir jāpateicas saprotošajai vadītājai – Jums, skolotāj, ka bijāt ar darbā, gan saspringtajā gājienā pa Rīgas ielām mēs

jautātu, kādi ir mani mīļākie – Dziesmu svētki. Tas ir paliek atmiņā uz ilgu laiku... Tu gandarījuma un piepildījuma kas tev visvairāk patīk. Varu ir savs deju kolektīvs un deju dejojot prieks un visi esam kā kamols, kur deju brāļi un domubiedri. Par to, kādi mēs mūsu ilggadējai, jaukajai, Ivetai Meškovskai. Paldies mums gan sūrajā ikdienas skatu laikā, gan svētkos! Ejot jutāmiem lepmi, ka nesam

Kalupes pagasta vārdu, jo esam maza daļiņa no mūsu pagasta. Sakām paldies arī Kalupes pagasta padomei un personīgi Aivaram Raščevskim par sniegto finansiālo atbalstu, par biļetēm uz jaukajiem koncertiem, par dāvaniņām!☺ Par to, lai mēs laikā varētu nokļūt no viena objekta uz otru rūpējās ne tikai mūsu vadītāja, bet arī autobusa šoferītis Arvīds Jonans. Paldies par pacietību un izturību! Dienas bija dažādas- gan saulainas, gan lietainas, arī dienas režīms bija dažāds. Bija dienas, kurās vairākas stundas pavadot uz Daugavas stadiona cītīgi izdejojām deju rakstus. Tas prasīja lielu pacietību, koncentrēšanās spēju un atdevi. Šajās treniņu reizēs ne mazums mūsu sviedru tika atstāts uz Daugavas stadiona, tāpēc jo lielāks prieks, kad sajūtam sevi ka mazu Latvijas daļiņu krāšņajos nakts koncertos. Pacilātība un sajūsma pārņem par krāšņo koncertu inscenējumu un sajūtu, ka esam viens no daudziem tūkstošiem, kas atrodas uz stadiona – var tikai izdzīvot pašam piedaloties šādos svētkos. Tāpēc aicinu iesaistīties deju kolektīvā. Lai nedēļa paietu pēc iespējas interesantāk, skolotāja bija parūpējusies, lai mēs kopīgi apskatītu Rīgu un tās krāšņākās vietas. Pabijām vecpilsētā, akvaparkos, zoodārzos, ielu koncertiņos un citur. Tik ātri pagāja šī nedēļa. Parasti saka, ka līdz svētkiem ir jāiet garš ceļš – četrus gadu garumā, bet ticiet man – tas ir to vērts, jo deju ir spēks! ☺

Alise Strobe

Lidojums uz Turciju.

No šī gada 26.jūnija līdz 5.jūlijam es kopā ar Daugavpils rajona Salienas, Maļinovas, Tabores, Naujenes jauniešiem Daugavpils rajona partnerības realizētā jauniešu apmaiņas projekta „Variant Visions to Cultures” ietvaros devos uz Turciju.

Projekta aktivitātes notika mazā Turcijas pilsētiņā ar nosaukumu Mardin. Pieredzes apmaiņā piedalījās arī jaunieši no Lietuvas un Vācijas. Tā ilga desmit dienas, kuru laikā turku jaunieši mums rādīja lietas ar ko viņi nodarbojas savā brīvajā laikā, iepazīnām jauniešu centru darbu, stāstījām par jauniešu aktivitātēm Latvijā.

Šo desmit dienu laikā mēs arī apskatījām Turcijas vēsturiskās vietas, iepazīnāmies ar viņu kultūru, izbaudījām viņu neparastos ēdienus un patīkamo kompāniju. Pirmās trīs dienas bija ļoti grūti pierast pie lielā

Karstuma, jo mazākā temperatūra bija +45 grādi, bet lielākā bija +55. Pēc trīs dienām mēs jau bijām pieraduši un varējām izbaudīt karsto sauli. Septītajā dienā mēs kopā ar turku ,lietuviešu un vācu jauniešiem apgleznojām sienu, kura atradās pie turku jauniešu centra.

Noslēgumā veidojām dokumentālu filmu par projekta aktivitātēm šo dienu laikā. Šajās desmit dienās mēs arī aplūkojām pilsētu un rajonu, kurā mēs dzīvojām un fotografējām skaistākās vietas ,kopīgi izveidojām lielu foto izstādi Mardin iedzīvotājiem, kura ceļos arī uz Latviju Lietuvu un Vāciju.

Desmit dienas aizritēja nemanot un es sapratu, ka turki ir daudz draudzīgāki un atvērtāki nekā latvieši. Es vēlētos vēl kādreiz tur atgriezties tur un atcerēties visu to jauko ko izbaudīju šajās desmit dienās.

Liels paldies Kalupes pagasta padomei par sniegto atbalstu!

Dāvis Liepiņš

Ciemiņš no tālās Itālijas.

Šovasar no 1. līdz 31. jūnijam es piedalījos apmaiņas programmā „AFS” - viena mēneša apmaiņas kurss krievu valodas apmācībai. Mūsu ģimenē dzīvoja meitene Veronika no Itālijas. Veronikas dzīves gaitas aizrit viņas dzimtajās mājās – Sardīnijas salā. Viņa ir 17 gadus veca jauniene, kas ir ļoti mērķtiecīga, meitene ar savām interesēm un savu noteiktu viedokli par visu.

„AFS” ir starptautiska organizācija, kas tika dibināta 1914. gadā, kad Amerikas ātrās palīdzības karešu vadītāji, kuri pēc savas gribas izveda cietušos no kara laukiem. Šie paši cilvēki pēc savas gribas palīdzēja cietušajiem arī Otrā Pasaules kara laikā. Pēc kara beigām šie cilvēki nodibināja organizāciju „AFS”, kas palīdzētu nostiprināt mieru starp cilvēkiem, un abpusēji sapratni starp tautām. Paralēli tam, viņi nodibināja stipendiju fondu, kas dotu jauniešiem iespēju dzīvot svešā ģimenē, citā valstī, līdz ar to gūt jaunas idejas, jaunus draugus, pieredzi.

No 1947. gada vairāk nekā 300000 skolēnu „AFS” un viņu vecāki, un draugi dibināja globālu cilvēku sadraudzi, kurus saista draudzība un pieķeršanās uz visu mūžu.

Šī programma, kurā piedalījos arī es ir paredzēta, lai skolēni no citam valstīm uz vienu mēnesi varētu apgūt krievu valodas zināšanas.

Šis mēnesis mums abām pagāja ļoti ātri un raibi. Kopumā uz Latviju atbrauca 16 studenti – 9 jaunieši no Itālijas un 7 jaunieši no Amerikas Savienotajām Valstīm. Saprasties ar Veroniku man bija pārsteidzoši viegli. Secināju to, ka mums abām ir ļoti daudz kopīgu interešu un viedokļu, varbūt tas tāpēc, ka abas vēl esam pusaudzes un meklējam jaunas idejas, jaunu pieredzi, jaunus draugus – tas, protams, priecē...Stiprāka saikne radās gan ar Veroniku, gan ar pārējiem 15 studentiem.

Visu mēnesi mums tika piedāvātas dažādas atrakcijas un ekskursijas. Mēs apmeklējām dažādus muzejus, lai izvingrotos un izpriecātos aizgājām paslidot, ka arī uzspēlēt boulingu . Braucām uz Siguldu un uz Traķiem Lietuvā. Šis mēnesis bija bagāts ar dažādiem iespaidiem, jaunām zināšanām par citu valstu kultūrām un dzīvesveidu.

Ļoti grūti bija atvadīties no šiem, tik ļoti draudzīgajiem, saprotošajiem, dzīvespriecīgajiem jauniešiem. Biju ierauta emociju virpulī, tas bija neizturami grūti pateikt „atā”, jo tik milzīga saikne traucēja to izdarīt. Citi teiks, ka viens mēnesis ir par īss laiks, lai tik ļoti sadraudzētos, bet tas katram ir jāizjūt pašam. Vēl joprojām mēs sazināties viena ar otru, un daudzi no šiem jauniešiem vēlas atgriezties atpakaļ Latvijā- satīties ar jauniegūtajiem draugiem. Paldies, ka man tika dāvāta, tik brīnišķīga iespēja.!!!

Karolīna Gavrilova

Ekspresintervija

Kā Tu uzskati, vai, absolvējot 12. klasi, labāk ir uzreiz sākt strādāt, vai tomēr turpināt mācīties? Kāpēc?

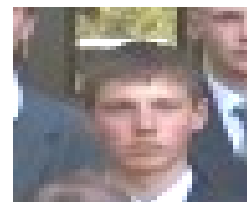
Diāna Līvmane (studente):

Es uzskatu, ka labāk ir tomēr mācīties, lai cik ļoti to negribētos, jo... manā skatījumā ir vairāki iemesli:

- 1) ja sajūt naudas garšu, pierod pie neatkarības, ja vēl paņem kredītu un darbs ir labi apmaksāts, tad gandrīz neiespējami ir sākt mācīties (pieredze no draugiem...vairāki jau kādus 3-4 gadus taisās mācīties, bet tajā pašā laikā – netaisās.. domāju, ka tā arī paliks bez izglītības)
- 2) katru gadu ir dažāda grūtuma valsts eksāmeni, no tā jāsecina, ka procenti var ievērojami atšķirties un citos gados (ar katru gadu taču paliek grūtāk un grūtāk, vismaz tā ir bijis līdz šim) var arī nemaz netikt tur, kur vēlies!

Aigars Kuklis (skolnieks):

Es uzskatu, ka labāk ir strādāt, jo vidusskolas diploms nav zemē metams... Turklāt, pelnot naudu, var ātrāk sākt savu neatkarīgo dzīvi.

Rolands Koržeņevskis (darba ņēmējs):

Es uzskatu, ka labāk ir izmācīties un tikai tad strādāt, jo, tiklīdz sāc strādāt, tā jau vairs negribas atgriezties skolā - universitātē. Tāpēc labāk vispirms ir izmācīties!

Anonīms (darba ņēmējs):

Katram šajā dzīvē savs ceļš ejams...Labāk jau ir laikam mācīties, jo izglītība būs pēc pāris gadiem vajadzīga visās instancēs... bet otra lieta, vai students varēs izdzīvot savus studijas gadus. Es, piemēram, nevarēju un aizgāju strādāt, lai būtu par ko dzīvot, kaut gan zinu daudzus, kas bez izglītības savā dzīvē augstu tikuši!

Edgars Nešpors (students):

Uzskatu, ka vispirms ir jāpabeidz skola un tikai tad jādomā par darbu, bet vienmēr mēs cenšamies ātrāk dzīvot, uzsākt savu neatkarīgo dzīvi, tāpēc bieži vien mācīšanās jāatstāj otra plānā. Bet var arī savienot mācīšanos ar strādāšanu, neuzskatu, ka tas varētu būt par grūtu.

Karīna Cirse